

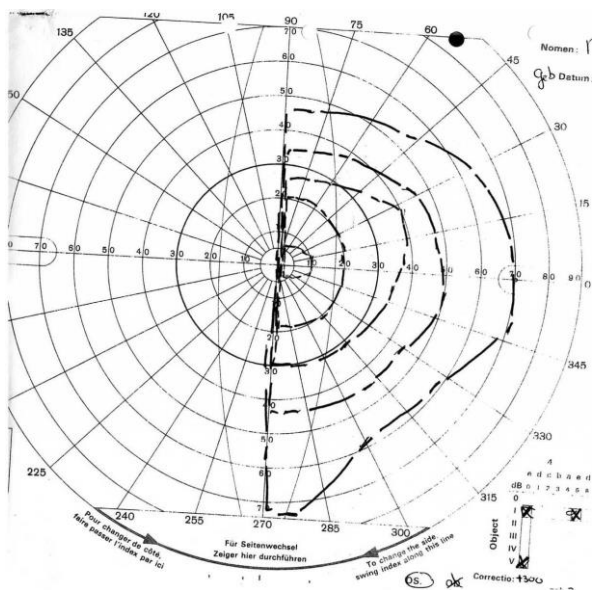
Test van het gezichtsveld van een CVA-patiënt met Dr. D. Bergsma van de Universiteit van Utrecht.

Eén van mijn cliënten brengt me in contact met Dr. Bergsma, een neuropsycholoog die een onderzoeksproject doet over beschadigingen in het gezichtsveld van CVA patiënten. Mijn cliënt is uitgekozen om deel te nemen aan dit onderzoek.

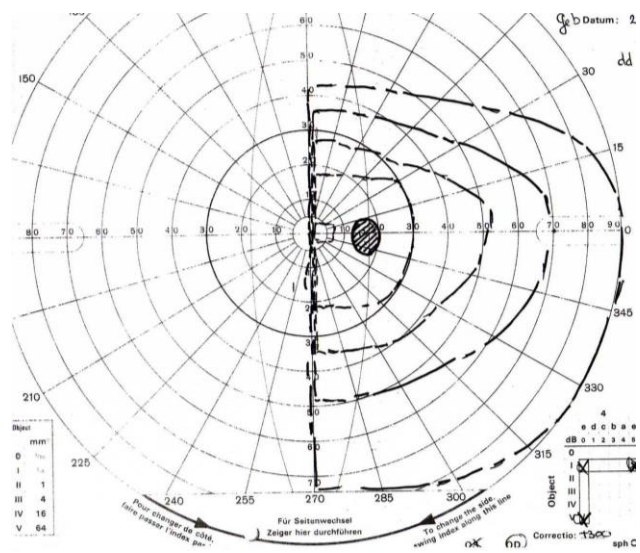
In de zomer van 2005 heeft zij een CVA gehad en zowel haar linker- als haar rechteroog zijn voor 50% beschadigd evenals haar motoriek en haar spraak.

Ze vraagt mij om met haar te werken om te onderzoeken of haar symptomen zouden kunnen verbeteren. Net voordat wij zullen beginnen heeft haar oogarts het bereik van haar gezichtsveld getest.

Afbeelding van het linkeroog

Afbeelding van het rechteroog

Beide beelden laten zien dat er geen gezichtsveld is aan de linkerkant van het oog. Dit heet: hemianopsie.

Wanneer ik met haar begin te werken ken ik deze testen niet en tijdens onze sessies concentreren we ons op haar linkeroog. Van de beschadiging aan haar linkeroog heeft zij het meest last en ik denk zelfs dat alleen haar linkeroog beschadigd is door het CVA.

Tijdens de eerste sessie cirkelen de klanken rondom de plek van de beschadiging, alsof ze het littekenweefsel onderzoeken. De klanken lijken een blauwdruk te maken van de hersenen en diagnostische informatie te verzamelen. Als ik voor de tweede sessie kom vertelt ze dat ze veel meer ontspannen is en minder onzeker over haar bewegingen. Het lijkt bovendien alsof er een lichte verbetering in haar zicht is, maar daarover is ze niet zeker.

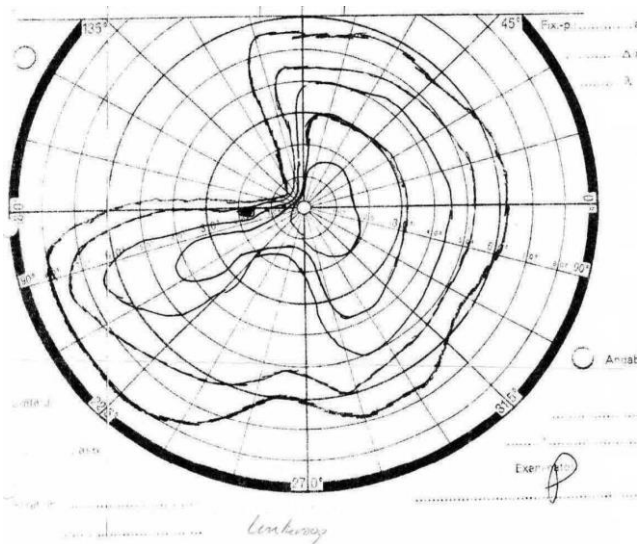
Tijdens de tweede sessie concentreren de klanken zich op de gezichtsenuw van het linkeroog. Op het moment dat mijn stem in resonantie komt met de gezichtsenuw en er als het ware in binnengaat verandert de klank alsof hij kleine sprongetjes maakt.

De klanken lijken de stroom van de zenuw te willen volgen, maar door de beschadiging worden ze tegengehouden en moeten kleine sprongetjes maken op de plekken waar de beschadiging is. Deze manier van zingen gaat een tijdje door tot de klank plotseling verandert en de zenuw van begin tot eind volgt zonder sprongen en zonder onderbreking. Het is dan alsof de klanken samensmelten met de gezichts-zenuw, een rest van intacte zenuwcellen hebben gevonden en proberen een kleine zenuwverbinding te herstellen. Het is fascinerend om de weg te volgen die de klanken gaan en dit tegelijkertijd te ervaren en te bestuderen. Na deze tweede sessie heeft mijn cliënt absoluut de ervaring dat haar gezichtsveld is vergroot, speciaal in haar linkeroog. Wanneer ik voor de derde sessie kom vertelt ze dat ze het eten op haar bord beter kan zien en nu ook weer kan klokkijken. Ze heeft een DVD-film bekeken en kon het hele scherm zien. Het vermoeit haar nog steeds en ze moet zich concentreren, maar er is een duidelijke verbetering.

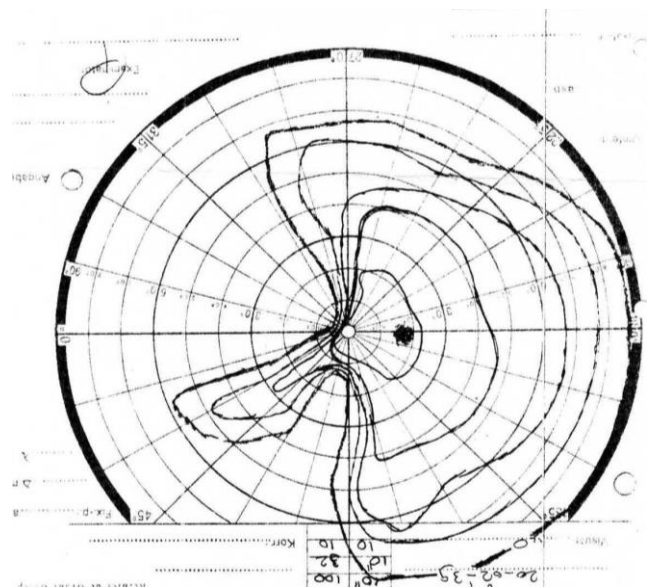
Tijdens de derde sessie zing ik vanaf de achterkant van haar hoofd en ze heeft de indruk dat de klanken van achter naar voor door de gezichts-zenuw gaan en uitkomen aan de achterkant van haar oogbal. Ze vertelt dat het voelt alsof de klanken heel voorzichtig met schuurpapier iets afschrapen dat het oog hindert. Ook na deze sessie merkt ze dat haar gezichtsveld groter is geworden.

Na deze drie sessies heeft ze op 24 januari 2006 opnieuw een test bij haar oogarts. Tot zijn grote verbazing zijn beide ogen spectaculair beter geworden, speciaal het linkeroog vertoont opvallende verbetering.

Afbeelding van het linkeroog:

Afbeelding van het rechteroog:

Beide plaatjes tonen deze opmerkelijke verbeteringen: in het linkeroog is de winst 25% vergeleken bij de eerste testen uit oktober. In het rechteroog is de winst 10%.

De oogarts zegt dat hij geen verklaring heeft voor deze verbetering, want zo iets gebeurt hoogst zelden in gevallen zoals het hare. Zij vertelt hem over ons werk en hij ontkent dat kortaf. Er is geen sprake van dat het zingen een dergelijke grote verbetering zou kunnen veroorzaken.

Als ik de plaatjes zie dringt tot me door dat beide ogen beschadigd zijn door het CVA.

Ik dacht dat alleen het linkeroog beschadigd was. In deze drie sessies werden de klanken naar het linkeroog getrokken en wij volgden die weg en richtten ons op het linkeroog. Het is opvallend dat het linkeroog inderdaad de grootste verbetering toont. We nemen aan dat de klank van de stem de genezing heeft ondersteund.

Na deze test werken we regelmatig samen, ongeveer een of twee keer per zes weken. Er komen nu ook andere symptomen van het CVA aan bod, zoals de belemmering in haar spraak en de verlamming aan de linkerkant van haar lichaam.

In de zomer van 2006 wordt ze uitgekozen om deel te nemen aan het onderzoek van Dr. Bergsma. Hij test een nieuwe techniek om de uitbreiding van het gezichtsveld van CVA patiënten te trainen.

Als zij is geselecteerd vertelt ze Dr. Bergsma over onze sessies en hij vraagt haar om met ons werk te stoppen tijdens de 4 maanden durende training met hem, zodat de uitslagen van de training niet beïnvloed worden door ons werk.

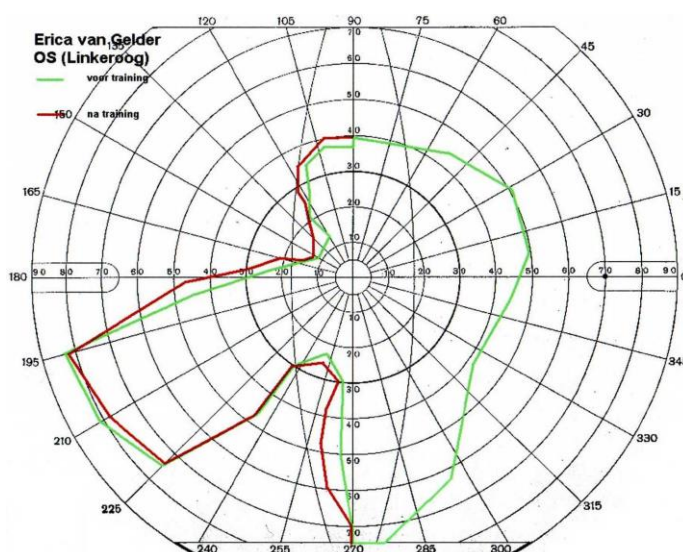
Aan het einde van de training vraagt ze Dr. Bergsma of hij het effect van het werken met de stem met ons zou willen testen. Hij is bereid dat te doen en zo reizen we naar Utrecht.

De procedure begint met een test van het gezichtsveld in beide ogen (groene lijn op onderstaande plaatjes). Ik heb dan ruim 5 maanden niet met haar gewerkt. Dr. Bergsma en één van zijn studenten zijn aanwezig en na deze eerste test beginnen we.

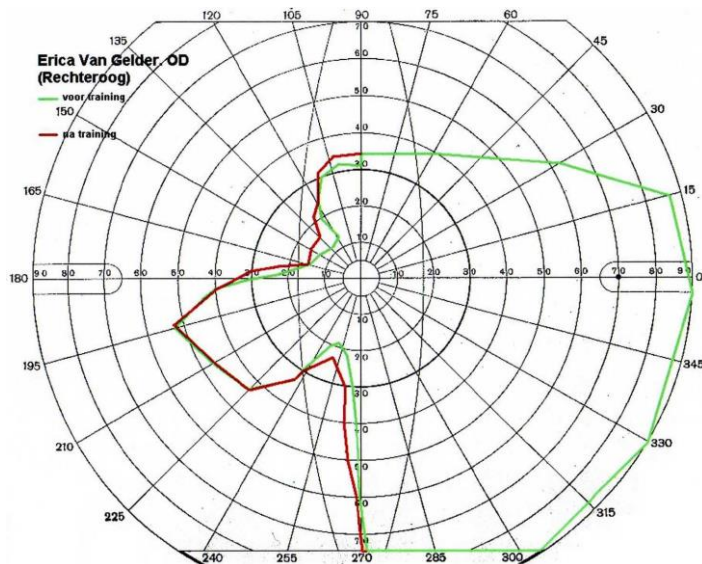
Ik zing gedurende ongeveer 20 minuten en deze keer gaan de klanken binnen in de gezichtsenuw van beide ogen. Mijn cliënt vertelt dat de klanken zijn als oude zeilschepen die op twee grote rivieren zeilen ver weg naar de achterkant van haar hoofd. Alsof een frisse wind door haar hele brein waait.

Ik leg Dr. Bergsma uit dat de klanken en de beelden het brein activeren waardoor de hersencellen beïnvloed worden. Ik vertel hem ook dat het effect van het zingen onmiddellijk is. Tijdens het zingen kon ik de klanken volgen in beiden hersenzenuwen van het begin tot het eind achter in het hoofd. Deze sessie begon precies op het punt waar de laatste sessie was geëindigd. Het verschil is dat nu de zenuwen breder en sterker lijken. De beschadigde delen hebben meer verbindingen en vezels hebben dan voorheen.

Na het zingen wordt het gezichtsveld opnieuw getest. Ik ben benieuwd of de uitslagen iets laten zien van het effect van het zingen

Afbeelding van het linkeroog (de rode lijn geeft het effect van het zingen weer)

Afbeelding van het rechteroog (de rode lijn geeft het effect van het zingen weer)

De groene lijnen laten het gezichtsveld zien vóór het zingen, de rode na het zingen.

Beide ogen vertonen een algehele verbetering van het gezichtsveld. Onze conclusie kan zijn dat het effect van de stem meetbaar is en een verbetering van het gezichtsveld laat zien voor beide ogen.

Dr. Bergsma waarschuwt me meteen dat deze testen geen wetenschappelijk bewijs leveren in de gebruikelijke zin. We zouden de testen vele malen moeten herhalen met verschillende personen. Toch kunnen we zeggen dat de drie verschillende testen: van oktober 2005 die 50% verlies in beide ogen lieten zien, de testen van januari 2006 waar een verbetering van 25% in het linkeroog en 10% in het rechteroog werd gemeten na drie keer zingen en de uitslag van de testen van deze dag een duidelijk teken zijn dat het zingen een positieve uitwerking heeft en bovendien gemeten kan worden.

Voor mij is dit het eerste bewijs dat de klank van de stem effect heeft.

©Meth Medura Foundation